

Varga László Edgár

SZÁZ

1. ma leírok száz sort gyűrött papírra
könnyed írásgyakorlatképpen
komolyan kell venni azt mondják
hiszen a toll a kardnál ésatöbbi
a szemérem az apácáknak való
kíméletlenül őszintének kéne lenni
az őszinteségről hazudni bármi szépet
de ahhoz meg nem vagyok elég bátor
(s lásd akadt (n)ő ki érti e szavakat
10. de mégis elszökött magától)
önvád ez is: a téma keresése
príma kis ok az újabb őrlődésre
hogya az égi és a ninivei hatalmak...
költő vagy – de hisz éppen ezt akartad
a vége úgyis az hogy a fél fekete eb
elüget a sínek mellett trelleborg felé
és minden egyes kilométerkőnél
saját démonai jönnek majd elé
az istenhez küldöm interpellációm
20. (de persze dacosan nem felel az ég):
„tessék pontosan megmondani
hány napot élhetek még”
érdekes hogy most ez jut az eszembe
legutóbb egy kórházi ágyon
köszönt be a karinthy koponyája
(álmodtam is róla – rossz álom)
pedig nekem még agyműtétem se volt
és nem tartottam attól hogy bezár már a bolt
azt hiszem még csak nem is féltem

30. csak a fél tüdőm szakadt le – ennyi az egész
talán könnyelmű vagyok – de ez vagyok és kész
a költőknek amúgy is biztos helyük van az égben
szóval megtanultam akkor mi az a légszomj
anyáméktól jöttünk éppen kolozsvár felé
vagyis otthonról haza – furcsa helyzet
szúrt a mellkasom épp a szívem mellett
de tudtam: nem a szívem – hiszen a levegő
sűrű volt – alig fért be az orromba
mintha belülről fojtogattak volna
40. a szenvedés itt is olyan mint a pokolban
csak ott az időtlenséggel tetézik
fentről úgy szórták elénk a hódarát
ahogy a szakács a rántott hústra a prézlit
sötét volt – az útmenti fák közt
megbújtak a kentaurok és suták
közben a szemközti sávról futtukban
felénk kaptak a vad fény szemű kutyák
de nem értek el – mintha védett lennék
éreztem ahogy nyom a nehéz vértem
50. lehunytam a szemem és tisztán láttam
hogy homokos szomorú vizes síkra értem
ki vagyok én és mi ez a romlandó anyag?
és a reflektorok – mintha százszor jönne fel a nap
ilyen zagyvaságokat gondoltam hazáig
és a másodikra úgy mentem fel a lépcsőn
mint ki hófödte csúcsok között mászik
de mikor elaludtam azért megéreztem
hogy nagy messziről nehéz kürt szó hallszik
aztán azt álmodtam hogy fuldoklom álomban
60. pedig az ember sosem álmodja hogy alszik
másnap megműtöttek – szédülök-e most
– kérdezte az altatóorvos fölém dölve
dehogy – feleltem de már nem voltam magamnál
olyan sötét volt mint soha előtte
nem éreztem és nem álmodtam semmit
mikor felébresztettek nagyon kába voltam

- a kezembe adtak egy lezárt üvegedényt
minden második lépésnél belebotoltam
egy kacsaringós gumicsőnek egyik vége
70. az edénybe lógott és víz alatt állt
a másik vége sajnos menedéket
a hármás és négyes bordám közt talált
egy háromágyas kórterembe vittek
edényemet rákötötték egy szivattyúra
mint egy vízipipa épp úgy működött
(ekkor gondoltam először karinthy úrra)
kiszívták a rossz levegőt a mellkasomból
ez a dolog éppen négy napig tartott
közben elolvastam pár könyvet gondolkodtam
80. elképzeltém a víz mögött a partot
az egyik szobatársam lufi bácsi
volt – jól feldagadt a feje szegénynek
a másik szőrös volt akár egy orangután
ő nem beszélt sokat – hála az égnek
lufi bácsi többször is majdnem meghalt
de ha kapott levegőt viccelődni próbált
a másik három órát borotválta mellét
aztán másnap a műtőbe betolták
ilyen vidám volt az élet a rongytüdő utcában
90. (anyám persze csak később tudta meg a dolgot)
járáltunk egy csővel az oldalunkban
hisz egy jó erdélyi a jég hátán is boldog
nem volt nehezebb mint megírni ezt a verset
nem volt könnyű sem mint az élet általában
lufi bácsi tán meghalt – én túléltem
két szám vagyunk a nagy statisztikában
most hogy ennek már két éve is elmúlt
szürreális mintha egy dalí-festmény volna
dacára mindennek csak megérem a *százat*
100. felöltözöm és elmegyek a boltba